

сугерена си френския крал Филип, понеже по време на войната му с Англия, Фландрия ^{бе} ^{на} взе страната на англичаните. И сега граф Бодуен диреше случай да се махне за известно време от Франция. Всичко това беше го научил от папския нунции, през време на двегодишното му стоеше в Търново.

Идваше такава страшна напаст, а България не беше още призната държава. А от Рим все още нямаше никаква вест...

Калоян седна на дъбовото кресло на Асена, прекара ръка по очите, по страните си и дълбоко въздъхна.

- Чичо, - се опита тихо да се намеси Иоан, - ако латините дойдат във Визанс, ние ще трябва на всяка цена да бъдем добре с тях. Още повече, ако папата ни признае.

Калоян се усмихна. Тъжно ~~мислеше~~ мислеше същото нещо. На всяка цена той трябваше да завърже добри отношения с латините. Дори можеше да им предложи помощ срещу Визанс.

Тази мисъл го ободри, той се озърна наоколо си и каза:

- Где отидоха жените? Няма ли да ни дадете нещо да си похапнем?

В съседната стая жените шепнешком се разговаряха за таласъма, който преди няколко дни се ~~я~~ явил край Енгов път.

Те донесоха на царя да закуси и пак разправиха случката пред мъжете.

Преди три дена ^{ер}препиракът Диман се връщал от млината си на Етъра. Било посред нощ. Месецът осветлявал цялото широко поле, целия път. При една чешма ^{ер}препиракът спря колата, за да напои биволите си. Щом животните свели глави да пият и водата престанала да тече. Колкото пъти те се навеждали, толкова пъти водата спирала. Изплашен, ^{ер}препиракът побързал да подкара отново препълнената с чували кола. Но те сякаш не били пълни с брашно, а с желязо. Колата не можеха да се мръдне. Студена пот обляла нещастния човек. Той се прекръстил седем пъти и призовал свети